

Regeringen lægger op til en afklaring af dette til foråret. Men det, der er afgørende for Folke-tingets partier, herunder Dansk Folkeparti, er naturligvis, om regeringen vil give køb på Danmarks indflydelse eller regeringen vil slås for de danske standpunkter. Eller ser regeringen sin rolle som repræsentant på konferencen som repræsentant for et lille land, som ikke skal stille sig hindrende i vejen, fordi man jo skal opnå det her fredens projekt, den her udvidelse, som man taler så meget om?

I Dansk Folkeparti mener vi ikke, at regeringen skal give køb. Når man i redegørelsen kan skrive, at alle minus Storbritannien ønsker flere flertalsafgørelser, så mener vi, der kunne have stået i redegørelsen: Alle minus Storbritannien og Danmark ønsker flere flertalsafgørelser. Det kan vi desværre ikke læse; det synes vi man burde have kunnet læse.

Redegørelsen omhandler jo også de retlige og indre anliggender, og det er et område, hvor der er lidt større overensstemmelse mellem det, som regeringen skriver i sin redegørelse, og det, Dansk Folkeparti har som holdning.

Vi vil opfordre regeringen til at stå fast på, at spørgsmål som visumpolitik, asylpolitik, indvandrerpolitik og grænsekontrol ikke overflyttes fra søjle 3 til søjle 1. Vi mener, det er afgørende vigtigt, at Danmark bevarer sin suverænitet på de her områder, og at den bliver bevaret på områder, hvor der skal være enstemmighed, og hvor Danmark derfor klart kan sige fra og bevare sin selvstændighed.

Så til det danske forslag om beskæftigelse, som jo også er skildret i redegørelsen:

Her mener vi i Dansk Folkeparti, at regeringen virkelig har risiko for at skyde sig selv voldsomt i foden, og det er jo ikke rart, for regeringen går ud og skaber en forventning i den danske befolkning om, at der virkelig kan skabes løsninger på EU-plan omkring beskæftigelse, men uden at regeringen giver Unionen de midler, som ville være nødvendige for, at EU virkelig kunne gøre noget ved beskæftigelsessituationen.

Lad mig sige med det samme: Dansk Folkeparti ønsker ikke, at Unionen skal have de midler, som vi ser måtte være nødvendige, hvis EU virkelig skulle gøre en indsats på det område. Vi mener, der er tale om et nationalt anliggende, som vi selv skal have mulighed for at klare i Danmark.

Men det paradoksale er jo bare, at regeringen går ud og skaber en forventning om, at man

giver EU midler til at løse beskæftigelsesproblemet, fordi man mener, det er populært i befolkningen, uden at man giver EU midlerne til at gøre noget ved det. Dermed mener vi, at regeringen skyder sig selv i foden, og at beskæftigelsesforslaget fra dansk side på regeringskonferencen i virkeligheden kommer til at virke som en boomerang og kommer tilbage i ansigtet på regeringen igen.

Der er jo også risikoen for, at regeringens forslag blot er et første skridt til egentlig EU-kompetence på området, og det vil vi gerne advare kraftigt imod. Det kræver virkelig, at man holder tungen lige i munden, hvis man skal undgå, at beskæftigelse ikke, når først beskæftigelse er et erklæret mål for Unionen, så bare bliver et første skridt til egentlig EU-kompetence.

Regeringen kalder jo det, man vil på det her område, for samordning; man bruger udtrykket samordning. Men hvis man virkelig mener, at man skal samordne beskæftigelsesindsatsten, betyder det vel også, at hvis 14 andre lande vil ét og Danmark vil noget andet, så bør Danmark – i den gode samarbejdsånd, ud fra at man efter dansk opfordring samordner området – på en eller anden måde, om ikke andet så moralsk, være forpligtet til at følge det, som de 14 er blevet enige om.

Jeg ved godt, at formelt vil udenrigsministeren sige: Nej, nej, vi har vores selvbestemmel-sesret. Men når regeringen selv lægger op til at samordne på det her område, må det vel også have en eller anden forpligtende karakter, når tingene så vender tilbage til Danmark.

Redegørelsen indeholder også et miljøafsnit, og jeg vil med det samme sige, at der for Dansk Folkeparti at se er mange gode takter omkring miljøet i regeringens redegørelse, men vi skal advare imod ét punkt i redegørelsen, og det er punktet om anvendelse af kvalificeret flertal ved vedtagelse af miljøafgifter.

Regeringen har ikke lavet nogen afgrænsning af, hvad der forstås ved miljøafgifter, og når vi tænker på den danske debat, vi har om, hvad der er miljøafgifter, og hvad der er reelle skatter, så er det meget farligt at give EU ret til og kompetence til at træffe flertalsafgørelser på afgifts-området uden samtidig at have lavet en klar afgrænsning af, hvad der skal forstås som miljøafgifter, og hvad der skal forstås som almindelige afgifter.

Den debat har regeringen overhovedet ikke villet ind i, og det synes vi er meget uklogt. Derfor vil vi endnu en gang anmode udenrigsmini-